

2

Лятото, седемнайсет години по-рано

НЕ МИСЛЯ, ЧЕ КОГАТО КУПУВАХА вилата, родителите ми знаеха, че в съседната къща живеят две подрастващи момчета. Мама и татко искаха да ми осигурят бягство от града и почивка от останалите деца на моята възраст и вероятно момчетата Флорек, които живееха без родителска опека с часове следобед и вечер, за тях бяха също толкова голяма изненада, колкото и за мен.

Няколко деца от моя клас имаха летни къщи, но всички те бяха в окръг Мускока, на кратък път с кола на север от града, където думата „вила“ не изглеждаше подходяща за крайбрежните имения, които се редяха по каменистите брегове в района. Татко категорично отказа да търсим нещо в Мускока. Каза, че ако имаме вила там, преспокойно можем да си останем през лятото и в Торонто – беше твърде близо и пълно с граждани. Така че двамата с мама започнаха да търсят сред селцата на североизток, които татко обявяваше за прекалено цивилизовани или с прекалено завишени цени, а после още по-далеч, докато най-после се спряха на Барис Бей, заспало, работническо

село, което се преобразяваше в оживено туристическо градче през лятото, с тротоари, гъмжащи от летовници и европейски туристи, тръгнаха на лагер или на екскурзия в природния парк *Алгонкин*. Там ще ти хареса, хлапе, обеща той. Това е истинска вилна зона.

Започнах да очаквам с нетърпение четиричасовото пътуване с кола от нашата къща в стил *Тюдор* в центъра на Торонто до езерото, но това първо пътуване се проточи цяла вечност. Цели човешки цивилизации се създадоха и изчезнаха, докато най-последно минахме покрай табелата *Добре дошли в Барис Бей* двамата с татко в пикапа и мама, която ни следваше със своя лексус. За разлика от колата на мама, в пикапа нямаше нито прилична озвучителна система, нито климатик и аз бях принудена да слушам монотонното бръмчене на радиото, с бедра, залепнали за мушамената седалка, и бретон, сплескан на влажното ми чело.

Почти всички момичета от моя седми клас бяха с бретони, след като Дилайла Мейсън се подстрига така, въпреки че на нас, останалите, не ни отиваше чак толкова. Дилайла бе най-популярното момиче в нашия клас и аз се смятах за щастливка, задето бях една от най-близките ѝ приятелки. Поне бях такава до инцидента с преспиването. Нейният бретон се спускаше като равна червена завеса над челото ѝ, докато моят се съпротивляваше както на гравитацията, така и на стилизиращите продукти, стърчеше в причудливи извивки и ъгли и ме правеше да изглеждам точно като непохватно тринайсетгодишно момиче, каквото бях, вместо като загадъчната, тъмноока брунетка, каквато исках да бъда. Косата ми не бе нито права, нито къдрава и изглежда, се променяше в зависимост от редица фактори – от деня през седмицата до времето, както и от позата, в която бях спала предишната вечер. Докато аз бях готова да направя всичко възможно хората да ме харесват, косата ми отказваше да се съобразява с това.

* * *

Виейки се надолу сред гъсталците по западния бряг на езерото Каманискег, Бър Рок Лейн бе тесен, пращен път, от-

говарящ на името си. Алеята, по която татко зави, бе толкова обрасла, че клоните драскаха отстрани малкия пикап.

– Подушваш ли това, хлапе? – попита татко, като смъкна прозореца, докато подскачахме по пътеката.

Заедно вдишахме дълбоко и мирисът на отдавна опадали борови иглички изпълни ноздрите ми, землист и лековит.

Спряхме до задната врата на скромна, островърха хижа, която изглеждаше още по-малка сред белите и червени борове, които растяха около нея. Татко изключи двигателя и се обърна към мен с усмивка под посивяващите си мустаци, с присвити под очилата с черни рамки очи и каза:

– Добре дошла на езерото, Персефона.

Вилата имаше този невероятен мирис на пушек и на дърво. Някак си той никога не изчезна, дори и след годините, през които мама бе палила своите скъпи ароматни свещи. Винаги, когато се връщах там, заставах на прага и вдишвах, както бях направила първия път. На приземния етаж имаше малко общо помещение, цялото облицовано с чамови дъски. Огромните прозорци разкриваха поразителна до прилошаване гледка към езерото.

– Еха – промълвих аз, като видях стълбата, водеща от верандата надолу по стръмния склон.

– Не е лошо, нали – татко ме потупа по рамото.

– Ще отида да видя как е водата – казах аз и вече се стрелках през страничната врата, която се затвори след мен с ентузиазизирано прищракване.

Прелетях през дузини стъпала, докато стигнах до кея. Беше влажен следобед, всеки сантиметър от небето бе плътно покрит с дебели сиви облаци, които се отразяваха в неподвижната, сребриста вода. Едва виждах силуетите на вилите по отсрещния бряг. Питях се дали мога да доплувам дотам. Седнах на ръба на кея, като размахвах крака във водата, поразена от това колко тихо беше, докато мама не ме извика да ѝ помогна да разопакова багажа.

Когато приключихме с разтоварването на пикапа, бяхме уморени и сприхави от носенето на кашони и от борбата с ко-

марите. Оставих мама и татко да подреждат кухнята и се качих на горния етаж. Там имаше две спални; родителите ми отстъпиха онази с изглед към езерото, като казаха, че след като прекарвах повече време в стаята си, щях да мога да се възползвам по-добре от гледката. Разопаковах дрехите си, оправих леглото и сгънах одеялото *Хъдсън Бей* в края му. Татко смяташе, че няма нужда от такива тежки вълнени одеяла през лятото, но мама настоя да вземем за всяко легло по едно.

– Те са типично канадски – обясни тя с тон, който казваше, че е било повече от очевидно.

Подредих опасно висока купчина книги с меки корици на нощното шкафче и заковах над леглото плакат от филма *Създаването от Черната лагуна*. Изпитвах влечение към ужаса. Бях изгледала хиляди страшни филми, след като родителите ми отдавна се бяха отказали да ме цензурират, и бях погълнала класическите книги на Р. Л. Стайн и Кристофър Пайк, както и по-съвременните поредици за готини тийнейджъри, които се превръщаха във върколаци по пълнолуние, и готини тийнейджъри, които гонеха духове след тренировки с мажоретки. В миналото, когато все още имах приятели, носех книги в училище и четях добрите откъси (както и всички кървави и малко секси) на глас. Отначало просто ми харесваше да виждам реакциите на момичетата, обичах да бъда център на вниманието и да ги развличам, безопасно прикрита зад чуждите думи. Но колкото повече романи на ужасите четях, толкова повече започвах да харесвам стила на писане зад историята – как писателите правеха така, че невъзможните ситуации започваха да изглеждат достоверни. Харесваше ми как всяка книга изглеждаше едновременно предсказуема и уникална, успокоителна и неочаквана. Безопасна, но никога скучна.

– Пица за вечеря? – мама стоеше на прага, загледана в плаката, но нищо не каза.

– Нима тук има пица?

Барис Бей не ми се бе сторил достатъчно голям, за да предлага доставки по домовете.